

RaeAnne Thayne

Zon op Lake Haven

Vertaling Maaïke van der Rijst

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 RaeAnne Thayne
Oorspronkelijke titel: *Summer at Lake Haven*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Maaïke van der Rijst
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Harlequin Enterprises ULC
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: CPI Black Print, Barcelona, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2034 1
ISBN 978 94 025 6436 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2026

Originele uitgave verschenen bij HQN Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Er waren twee vreemde kinderen op haar aanlegsteiger aan het spelen.

Met een bezorgde frons keek Samantha Fremont uit het raam van haar huis. Dat stond aan de oever van Lake Haven in het pittoreske stadje Haven Point, Idaho, waar ze al achtentwintig jaar – haar hele leven – woonde.

Ze kende de kinderen niet. Wie waren deze indringers, en wat deden ze op haar terrein? Het waren een meisje van een jaar of acht en een jongetje van een paar jaar jonger. Ze hadden zomerse outfits aan, en zelfs van deze afstand zag Sam dat het dure kleding was, misschien zelfs wel merkkleding. Het meisje liep in een perzikkleurige katoenen jurk met witte bloemen, en het jongetje in een kaki short met een blauw-gestreept shirtje.

Ze keek naar het water en toen weer naar de steiger. De kinderen waren er nog steeds. Het was dus geen luchtspiegeling als gevolg van een combinatie van te veel werk en te lang achter de naaimachine of te veel modebladen bestuderen.

Waarschijnlijk hadden hun ouders het huis hiernaast gehuurd en wisten ze niet dat de zes meter lange aanlegsteiger bij haar huis hoorde en niet bij dat van hen.

Haar moeder zou prompt een appelflauwte hebben gekregen. Linda had het verschrikkelijk gevonden dat het huis naast het hunne na de dood van de vorige eigenaar, een lieve oude vrouw, een vakantiehuis was geworden. Ze had tegen eenieder die het maar horen wilde haar beklag gedaan over geluidsoverlast, vreemde mensen die bij nacht en ontij in en uit liepen en het gebrek aan respect dat zulke tijdelijke bewoners toonden voor de rest van de buurt.

Als haar moeder deze twee kinderen, kennelijk zonder enige vorm van toezicht, op de steiger had zien spelen, had ze hen allebei stevig bij de hand genomen en ze meegenomen om hun ouders te gaan zoeken. Zodra ze die gevonden had, zou ze het eerste half uur de ouders in kwestie de les gelezen hebben over het belang van kinderen respect bijbrengen voor andermans bezittingen en het gevaar dat op de loer lag als je kinderen zonder voldoende toezicht in de buurt van open water liet spelen.

Maar haar moeder was er niet meer.

De steek van pijn in Samantha's borst was haar nu net zo vertrouwd als haar lievelingsschaar. Hoe humeurig haar moeder ook geweest was, het huis voelde niet hetzelfde zonder haar aanwezigheid. Het was nu vijf maanden geleden dat Linda Fremont in haar slaap aan een zware hartaanval was overleden. Vijf maanden zonder haar scherpe tong, haar pessimisme, haar doemdenken.

Sam had het niet voor mogelijk gehouden, maar ze miste haar moeder nog steeds.

Betsey begon te janken, en Sam keek naar de grote ren, waar drie puppy's over het kleine hondje, een kruising tussen een yorkshireterriër en een shih tzu, heen kropen.

Die hond zou haar moeder ook een appelflauwte bezorgd hebben. Hoe hard ze ook had gesmeekt en gemanipuleerd – en oké, ze had zelfs een paar driftbuien gehad – Sam had nooit een hond mogen hebben. Of wat voor huisdier dan ook. Linda was nooit overstag gegaan.

Honden waren te veel werk, had haar moeder altijd beweerd, en katten waren te stiekem. Omdat Sam geen liefhebber van reptielen of knaagdieren was, had ze als kind maar net gedaan alsof haar knuffels echt waren en alsof de honden van haar vriendinnetjes eigenlijk van haar waren.

De eerste maanden na haar moeders dood had ze zich geen raad geweten en verkeerde ze in die vage toestand van rouw waarin de wereld niet leek te kloppen. Toen ze op een dag na haar werk naar de supermarkt was gegaan voor een nieuwe voorraad kant-en-klaarmaaltijden, had er een jong stel bij de ingang gestaan. Ze zagen eruit als van die types die van skioord naar skioord reizen en zich daar met behulp van allerlei baantjes onderhouden. Ze hielden een bord omhoog waarop stond dat ze een hond te koop hadden.

‘Betsey is een schatje,’ had de vrouw, nog net geen tiener meer, haar verzekerd. ‘We houden van haar, en het breekt ons hart om haar af te staan. Maar nu het skiseizoen voorbij is, hebben we allebei een andere baan gevonden op Big Island, en daar een hond houden is lastig.’

‘En daar komt bij dat we eigenlijk geen types voor huisdieren zijn,’ zei de jongeman verontschuldigend, met een bedroefde blik vanonder zijn dreadlocks.

Het had Sam grote moeite gekost om niet tegen hem te zeggen dat ze wél types voor huisdieren waren nu ze eenmaal

de verantwoordelijkheid voor een hond op zich hadden genomen.

Voor ze in haar moeder veranderde, had ze echter even naar dat schattige wollige snuitje met die grote bruine ogen en flaporen gekeken, en ergens in de buurt van haar hart was iets opgesprongen.

Je kunt haar meenemen, had een verleidelijk stemmetje in haar hoofd gefluisterd. *Wat houdt je tegen?*

Haar moeder was er niet meer. Ze woonde alleen in dat huis. Ze was een volwassen vrouw met een eigen kledingboetiek. Dan mocht ze toch zeker wel een hond hebben? Wat kon dat nou voor kwaad?

‘Betsey is zindelijk en blaft haast nooit,’ had de vrouw ook nog gezegd. Ze had blijkbaar aangevoeld dat het de goede kant op ging. ‘U krijgt haar reisman, speeltjes, een zak van haar lievelingssnoepjes en een hele doos voer er gratis bij. Wij vragen maar tweehonderd dollar, voor benzine.’

Sam was een ontzettende sukkel geweest. Terugkijkend zag ze precies hoe stom ze geweest was. Er had net zo goed DOETJE op haar voorhoofd kunnen staan. Om te beginnen: wat hadden ze aan benzinegeld als ze naar Big Island moesten? Ten tweede waren ze er een beetje al te happig op geweest om de hond te lozen, vooral als die zo volmaakt was als zij beweerden. Sam was verblind geweest door haar eigen langgekoesterde wens om een hond te hebben. Geen seconde had ze erover nagedacht waarom dit stel dit schattige beestje voor de deur van een supermarkt te koop aanbood.

Ze wist niet zeker of ze in hun verkooppraatje was getrapt, gevallen was voor het hoge aaibaarheidsgehalte van de hond

of het niet langer had kunnen verdragen om elke avond thuis te komen in een leeg huis. Wat het ook geweest was, ze had alle cash die ze bij zich had tot de laatste cent aan het stel gegeven, het hondje en alle toebehoren opgepakt en was opgetogen naar huis gegaan.

Er was niet veel fantasie voor nodig om zich voor te stellen hoe haar moeder veelvuldig 'ik zei het toch' zou hebben geroepen en met haar ogen zou hebben gerold. Nadat Sam met de hond naar haar vriendin Dani Morales, die dierenarts was, was gegaan om haar te laten nakijken, was haar namelijk verteld dat het hondje niet gewoon lekker mollig was, maar een nestje verwachtte.

Dat was inmiddels zes weken geleden. Van haar droombeeld was niet veel meer over. In plaats van een lief, rustig schoothondje dat aan haar voeten zou liggen terwijl zij aan het naaien was, had ze nu een uitgeputte, gestreste moederhond en drie superactieve, veeleisende puppy's van een maand oud.

Met een zucht richtte ze haar aandacht weer op de kinderen op de steiger. Waar waren hun ouders? Er was in geen velden of wegen een volwassene te bekennen.

Terwijl haar ogen de omgeving afzochten, hoorde ze plotseling een plons, gevolgd door een gil. Met een ruk richtte ze haar blik weer op de steiger. Het jongetje lag in het water, en het meisje, waarschijnlijk zijn zusje, lag op haar buik op de steiger en probeerde wanhopig hem weer op het droge te trekken.

Nu was het hier niet diep, maar een meter twintig of zo, maar zo'n klein jochie kon er niet staan. Sam rukte de deur

van de serre open en rende zo hard als ze kon naar de steiger. Toen ze daar aankwam, keek het meisje haar aan met een blik die het midden hield tussen doodsangst en opluchting.

‘Mijn broertje is in het water gevallen,’ riep ze, en het viel Sam op dat ze een Brits accent had. ‘Alstublieft, kunt u hem helpen? Laat hem niet verdrinken!’

Sam was al bezig haar schoenen uit te schoppen en haar wijde trui uit te trekken. Ze had een yogabroek aan en onder haar trui een sporthemdje. Het was haar favoriete outfit om in te naaien.

Het jongetje was nog niet weer bovengekomen, besepte ze, en de paniek sloeg toe. Waar waren zijn ouders, verdorie?

Ze wilde het water niet in. Als het kon, zou ze dat zeker vermijden. Ze kon wel zwemmen, ze hield er alleen niet van. Het was allemaal terug te voeren op die keer dat ze zelf bijna verdrongen was, toen ze een jaar of vier, vijf was. Hier bij deze zelfde steiger ook nog. Ze had haar vader achterna willen gaan, die op het punt had gestaan weg te varen in een vissersboot en niet had gemerkt dat ze hem vanuit het huis achterna gekomen was.

Inktzwart water dat zich boven haar hoofd had gesloten, het instinctief naar lucht happen, de bloedstollende angst. Waarschijnlijk was het haar vroegste herinnering.

Ze had er grotendeels overheen weten te komen. Ze woonde nu eenmaal aan een meer, en meestal vond ze dat heerlijk, maar heel af en toe staken haar oude angsten toch weer de kop op.

Dat deed er nu allemaal niet toe. Dat kind had haar nodig.

Zonder zichzelf nog meer tijd te gunnen om erover na te denken, sprong ze van de steiger af, in de buurt van de plek waar ze meende dat het jongetje te water was geraakt.

Hoewel het begin juni was, was het water ijskoud omdat er nog smeltwater uit de bergen rondom Haven Point het meer in stroomde. Naar haar bescheiden mening zou het verboden moeten worden om voor augustus in Lake Haven te zwemmen. Tegen die tijd was het water een beetje opgewarmd door de zon, in elk geval in het ondiepe gedeelte.

Ze negeerde de kou en begon om zich heen te tasten naar het kind. Eindelijk kwam het jochie, wild met zijn armen maaiend en naar adem happend, boven water, ongeveer een meter bij haar vandaan.

Ze zette zich af van de modderige bodem en pakte hem beet. 'Rustig maar, je mankeert niks. Ik heb je, we gaan je uit het water halen.'

'Koud. Zo... zo... koud.'

Ook hij had een Brits accent, hoorde ze tussen het geklap-per van zijn tanden door.

'Weet ik, maar zo meteen heb je het weer lekker warm. Ik heet Sam, trouwens. Samantha.'

'T-Thomas.'

Hoewel de bodem hier modderig was en ze er maar moeilijk grip op kreeg met haar voeten, wist ze toch op de tast een rotsblok te vinden. Daar ging ze op staan, en ze tilde het jongetje op de steiger, waar zijn zusje op hem stond te wachten. Even later trok Sam zichzelf ook op de steiger en zeeg erop neer. Rillend zat ze in de vroege zomerzon, terwijl de adrenaline nog door haar aderen joeg.

‘Zo, veilig weer op het droge. Zie je nou wel?’

‘Dank u wel, *ma'am*,’ zei het meisje.

Het klonk Samantha, die haar trui om het jongetje heen aan het wikkelen was, als ‘mam’ in de oren. ‘Heel graag gedaan,’ antwoordde ze.

‘Thomas kan een lastpak zijn, maar ik zou hem wel missen. Net als onze vader en oma en opa.’

Het ontging Sam niet dat het meisje niet over een moeder repte. Hoe zat dat? Hadden ze wel een moeder, vroeg ze zich af. Voor ze het kon vragen, kwam er uit het huis naast het hare haastig een man op de kinderen afgelopen.

Een bloedmooie man.

Hij had staalblauwe ogen en donker haar dat in de war zat, alsof hij er net zijn hand doorheen gehaald had. Hij droeg een blauw overhemd, waarvan de mouwen waren opgestroopt en het bovenste knoopje openstond.

Er be kroop haar een volkomen irrationele neiging om zijn haar te fatsoeneren en dat knoopje dicht te doen. Ze kuchte wat en hield zichzelf voor dat de plotselinge brok in haar keel een verlate reactie was op het koude water.

In één oogopslag nam hij het tafereel op. ‘Thomas, ben je in het water gevallen?’

‘Ja. En toen heeft die aardige mevrouw me eruit gehaald,’ zei hij, nog steeds klappertandend.

Zijn vader keurde haar amper een blik waardig. ‘Wat doen jullie hier trouwens? Ik dacht dat jullie op je kamer je koffer aan het uitpakken waren.’

‘Daar waren we al klaar mee, en toen besloten we de buurt te gaan verkennen,’ zei het meisje verontschuldigend. ‘Jij was

met je telefoon bezig, dus we wilden je niet storen, en Mrs Gilbert was aan het rusten. En toen zag Thomas een vis in het water. We dachten dat het een van jouw zalmen was. Hij boog zich een beetje te ver voorover en verloor zijn evenwicht. Voor we het wisten, lag hij in het water. Hij kwam niet meer boven, en toen kwam deze lieve mevrouw en die heeft hem op het droge geholpen.'

Eindelijk keek de man haar kant op, en opeens was Sam zich er zeer bewust van dat ze alleen maar een druipnatte yogabroek en een al even druipnat hemdje aanhad. Ze voelde zich kwetsbaar, alsof ze slechts gekleed in een bikini Serrano's, haar favoriete restaurant, was binnengelopen.

'Is het zo gegaan?'

Ze kon niet goed inschatten wat er in hem omging. Even haalde ze haar schouders op. 'Ik zag het vanuit mijn huis gebeuren.'

'Ik weet niet wat ik moet zeggen, Ms...'

'Fremont. Samantha Fremont. Ik woon... daar.' Ze gebaarde naar haar huis. Och lieve hemel, ze was buiten adem en voelde zich stom. Dit sloeg nergens op. Ook al vond ze zijn blauwe ogen en warrige haar onweerstaanbaar, het laatste waar ze op zat te wachten, was een man in haar leven. Welke man dan ook, maar vooral geen knappe man met een accent en twee schattige kinderen.

'Hallo, ik ben Ian Summerhill, en deze twee wildebrassen zijn mijn kinderen, Amelia en Thomas.'

Bij het horen van die naam vielen er een paar puzzelstukjes op hun plaats, en ze legde een link die ze al veel eerder

had moeten leggen. ‘Summerhill. Bent u familie van Gemma Summerhill?’

‘Dat is onze tante!’ riep Amelia uit.

‘Kent u Gemma?’ vroeg Ian.

‘Ja, we zijn vriendinnen. En ik maak haar trouwjurk.’

Waarom had Gemma niet gezegd dat haar superknappe broer hierheen zou komen voor de bruiloft, samen met zijn twee superschattige kinderen?

‘We blijven de hele zomer hier,’ verkondigde Thomas. De warme zon zorgde ervoor dat hij niet zo erg meer klapper-tandde, en zijn haar begon zelfs al op te drogen, waardoor de donkere lokken in blonde veranderden.

‘We gaan op avontuur in Amerika voordat tante Gemma gaat trouwen,’ zei Amelia, al klonk ze niet bijster enthousiast bij dat vooruitzicht.

‘Wat leuk voor jullie. Welkom in Haven Point,’ zei Sam. Opeens wilde ze hier weg. Ze werd zich er steeds meer van bewust dat ze doorweekt was en kleding aanhad die als een tweede huid aan haar lichaam kleefde... en dat het heel lang geleden was dat ze bij een knappe man in de buurt was geweest. ‘Ik hoop dat jullie een fijne vakantie hebben. We zien elkaar vast nog wel.’

‘Ongetwijfeld. Zeker als je een vriendin van Gemma bent.’

Dat gegeven maakte het extra ongemakkelijk dat ze hun nu slecht nieuws moest brengen. ‘U moet weten dat de aanlegsteiger eigenlijk van mij is. De erfgrans loopt langs de andere kant van de steiger.’

‘Dat kan niet,’ zei hij fronsend. ‘De makelaar heeft me ver-

zeker dat we gebruik konden maken van de steiger. Ik heb een boot gehuurd zodat ik deze zomer kan werken.'

O, haar moeder zou het heerlijk hebben gevonden om hem en die gewetenloze makelaar die tegen hem gelogen had eens goed op hun plaats te zetten.

'Het is een feit, ben ik bang. De steiger is van ons. U bent verkeerd voorgelicht. Maar als het zo belangrijk voor u is, kunnen we er wellicht afspraken over maken.' Ze wilde er niet lullig over doen, vooral niet tegenover familie van Gemma. Ze gebruikte die steiger zelf toch niet. Sterker nog, niemand had hem gebruikt sinds Sams vader overleden was, al had haar moeder hem tot in de puntjes laten onderhouden. Alsof het een soort altaar voor Lyle Fremont zaliger was.

Haar nieuwe buurman keek naar de steiger en vervolgens weer naar haar. Zijn blauwe ogen waren net zo donker als het water van het meer op een stormachtige middag. 'Ja. Het is heel belangrijk. Ik moet het water op kunnen tijdens ons verblijf hier.'

Als dat zo is, had je misschien zwart op wit moeten laten vastleggen dat die steiger erbij hoorde toen je het huis huurde. Opnieuw hoorde ze haar moeders chagrijn door haar gedachten sijpelen, dus ze slikte de opmerking maar in.

'Mag ik me eerst even gaan afdrogen?' vroeg ze, een beetje geïrriteerd vanwege zijn gedram. Kom op, zeg, het was maar een aanlegsteiger. Op maar vijf minuten hiervandaan was een jachthaven waar hij prima een boot kon afmeren.

'Hoeveel?'

'Pardon?'

'Wat gaat het me kosten om deze zomer van de steiger ge-

bruik te mogen maken? Ik wil niet elke keer dat ik het water op wil helemaal naar Serenity Harbor of de jachthaven moeten, als het niet per se hoeft.’

Er stak een windvlaag op vanaf het meer, en Sam huiverde toen die door haar natte kleren heen kwam. Plotseling had ze de absurde neiging om hem toe te snauwen dat geen enkel bedrag hoog genoeg zou zijn. Ze was godbetert in het ijskoude water van Lake Haven gesprongen om zijn kind te redden en stond nu nog steeds te rillen! En nu beledigde hij haar door te insinueren dat ze inhalig was. Alsof hij kon doen waar hij zin in had als hij maar genoeg geld neerlegde.

Ze kon zich precies voorstellen hoe haar moeder zou reageren. Na haar een heel leven lang te hebben aangehoord, viel het niet mee haar buiten te sluiten. Linda zou het nooit goed hebben gevonden dat hij de steiger gebruikte. En als ze daar toch toestemming voor had gegeven, had ze waarschijnlijk geprobeerd er buitensporig veel geld voor te vragen.

In de afgelopen paar maanden had Sam geprobeerd zich aan te passen aan een leven zonder haar moeder. Ze was er redelijk goed in geworden Linda’s reactie in allerlei situaties te voorspellen... en dan precies het tegenovergestelde te doen.

Daarom slikte ze nu haar ergernis over haar buurman in. Misschien had hij last van een jetlag of zo. Of misschien was er sprake van een cultuurverschil, begreep hij daarom niet hoe onbeschoft het was om te insinueren dat met geld alles te koop was.

‘Maak gerust gebruik van de steiger,’ zei ze met een geforceerde glimlach. ‘Geen probleem. Ik heb zelf geen boot

en ben ook niet van plan er binnen afzienbare tijd een aan te schaffen, dus die steiger wordt anders de hele zomer toch niet gebruikt.' Net zoals elke zomer vanaf haar zevende.

Er verscheen een frons op zijn voorhoofd en hij nam haar onderzoekend op, alsof hij probeerde in te schatten waar ze op uit was. Ze wilde hem vertellen dat een gul aanbod soms niet meer dan dat was. Gewoon een gul aanbod, zonder verdere verplichtingen of addertjes onder het gras.

'Dank u,' zei hij. 'Dat is erg aardig van u.'

'Uw zus is een vriendin van mij, Mr Summerhill. Het is het minste wat ik voor haar kan doen.'

Iets in haar toon moest hem attent gemaakt hebben op haar ergernis. Hij deed zijn mond open alsof hij zijn excuses aan wilde bieden, maar voor hij dat kon doen, kwam er een vrouw van achter in de zestig uit het buurhuis aangesneld. Ze was lang en slank, op het magere af, ze had een grote bril op en had kortgeknipt haar, maar op de een of andere manier zorgde de vriendelijkheid die haar gezicht uitstraalde ervoor dat haar alledaagse trekken warm en aantrekkelijk leken.

'Och, lieve hemel, daar zijn jullie. We zouden allemaal een dutje doen na die lange vlucht. Heb ik net vijf minuten mijn ogen dicht, smeren jullie tweeën hem. En zo te zien heeft iemand ook een duik genomen. O, Thomas, wat heb je nu weer gedaan?'

'Ik was op zoek naar zalm, en toen boog ik te ver voorover en verloor ik mijn evenwicht.'

'Ach, heden. Het spijt me,' zei ze tegen Ian.

'Het spijt ons, Mrs Gilbert,' zei Amelia, al zag ze er niet heel berouwvol uit.